

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 645/22
21.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Весне Матковић, председника већа, Јасне Беловић и Иде Никитовић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., са боравиштем у ..., улица ... бр. ..., коју заступа пуномоћник Гордана Добросављевић, адвокат из Београда, улица Ратка Софијанића бр. 5, против тужених-противтужилаца ББ и ВВ, обоје из ..., улица ... бр. ..., које заступа пуномоћник Миодраг Јевтић, адвокат из Београда, Булевар краља Александра бр. 81, ради заштите од насиља у породици, одлучујући о жалбама странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П2 1355/21 од 16.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 1355/21 од 16.09.2022. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом и седмом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле-противтужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1355/21 од 16.09.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и одређена мера заштите од насиља у породици па је забрањено туженима-противтужиоцима да на било који начин даље узнемиравају тужилу-противтужену и наложено им је да се уздржавају од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиле-противтужене. Ставом другим изреке, делимично је усвојен противтужбени захтев, па је забрањено тужили-противтуженој да на било који начин узнемирава тужене-противтужиоце и њихову малолетну децу ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, и наложено јој да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и

спокојство тужених-противтужилаца, и њихове малолетне деце. Одређено је да мере заштите од насиља у породици у ставовима првом и другом изреке пресуде трајаће годину дана почев од 16.09.2022. године као дана доношења пресуде и могу бити продужаване све док не престану разлози због којих се одређене. Евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде о одређивању мера заштите од насиља у породици. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев и предлог за одређивање привремене мере тужиље-противтужене у делу којим је тражила да суд одреди меру заштите од насиља у породици те да се наложи туженима-противтужиоцима да се са свим стварима и лицима иселе из стана који се налази у ..., у улици ... бр. ..., да им се забрани да прилазе тужиљи-противтуженој као и месту њеног становања, све на удаљености мањој од 300 метара, као и предлог за одређивање привремене мере заштите од насиља у породици којом се забрањује туженима-противтужиоцима да на било који начин даље узнемиравају тужиљу-противтужену. Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужених-противтужилаца којим су тражили да се одреди мера заштите од насиља у породици и тужиљи-противтуженој забрани прилажење њиховом месту становања које се налази у ..., улица ... бр. ... Ставом петим изреке, одбацује се тужба тужиље-противтужене у делу у ком је тражила да суд наложи туженима-противтужиоцима да предају кључ од стана који се налази у ..., улица ... бр. ... и омогуће несметан улазак у стан тужиље-противтужене. Ставом шестим изреке, одбијен је приговор литиспенденције истакнут од стране тужених. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде, странке су благовремено изјавиле жалбе, побијајући је из свих законом прописаних жалбених разлога, и то тужиља у ставовима другом, трећем, петом и седмом изреке, а тужени у ставовима првом и четвртном изреке. Тужиља-противтужена је опредељено тражила трошкове другостепеног поступка.

Испитујући правилност првостепене пресуде у складу са одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011, са каснијим изменама и допунама), другостепени суд је оценио да су жалбе неосноване.

У спроведеном поступку, првостепени суд није починио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, ни ону из тачке 12 истог става, на коју се неосновано указује изјављеним жалбама, јер пресуда садржи јасне и непротивуречне разлоге о свим битним чињеницама

Према утврђеном чињеничном стању, тужени-противтужиоци ББ и ВВ су брачни другови и имају четворо заједничке малолетне деце, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ. Тужиља-противтужена је мајка туженог-противтужиоца ББ, свекрва тужене-противтужиље ВВ, а баба малолетнима ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ. Тужиља-противтужена била је носилац станарског права, након смрти претходног носиоца станарског права ЖЖ, на стану који се налази у ..., ул. ... бр. ..., стан бр. ..., на коме је након откупа постала власник, те је дана 01.12.2008. године закључен уговор о доживотном издржавању између тужиље-противтужене као примаоца издржавања и овде туженог-противтужиоца ББ као даваоца издржавања, који се обавезао да доживотно издржава примаоце издржавања, а прималац издржавања му у накнаду оставља у наслеђе и својину напред наведени стан. Наведене чињенице међу странкама нису биле спорне. Странке и малолетна деца

тужених-противтужилаца су до 12.01.2020. године живеле заједно у наведеном стану, да би тога дана тужиља-противтужена покренула питање продаје стана у ком су живели, са чиме се тужилац-противтужилац ББ није сложио, и дошло је до међусобне расправе, и тог дана тужиља-противтужена је напустила стан и отишла код брата у Барајево. Приликом саслушања, тужиља-противтужена навела је да су током заједничког живота странака постојале свађе, а и тужени-противтужиоци су навели да се АА понашала агресивно, да је повремено конзумирала алкохол и таблете, претила да ће их избацити из стана, кад није било по њеном “правила је хаос”. Приликом догађаја од 12.01.2020. године, тужени-противтужиоци су навели да је тужиља-противтужена, пошто се тужени-противтужилац ББ није сложио са продајом стана, лупала по столу, вратима, претила да ће их избацити напоље и да је тога дана напустила стан у коме су до тада заједно живели, како би се видело шта даље са станом. Тада је отишла код брата у Барајево, тако да тужиља-противтужена тада није истерана из стана. Првостепени суд је поклонио веру туженима-противтужиоцима, јер су били међусобно сагласни у описивању понашања тужиље-противтужене предметног дана, приликом суочења су деловали уверљивије, а и тужиља-противтужена је приликом суочења, иако је до тада током поступка тврдила да је избачена из стана, изјавила да је њен брат одлучио да тужиља-противтужена неко време дође код њега и она се са тим сложила да би видели шта ће даље око стана. Суд није прихватио исказ тужиље-противтужене да јој је 12.01.2020. године тужена-противтужиља ВВ претила да ће је убити, да је гурнула од чега је пала на столицу, јер је тужиља-противтужена и приликом саслушања и приликом суочења била неуверљива. Тужени-противтужиоци су навели да је тужиља-противтужена док су живели заједно била агресивна према њима, викала и на њихово четворо малолетне деце, претила свима да ће их избацити из стана, псовала је, деца су била у стану и 12.01.2020. године, а такође су били сагласни да је тужиља-противтужена шутирала ногом малолетну ћерку тужених-противтужилаца ГГ и исту вређала говорећи да је дебела, да се облачи као курва. Тужиља-противтужена је од напуштања стана боравила код брата, у једном периоду и код ћерке и неколико пута је долазила до стана где живе тужени-противтужиоци, покушавала је да насилно уђе у стан, тада је лупала на врата и викала, једном приликом су малолетна деца била сама у стану и били су преплашени, а тужени-противтужиоци су због страха деце и њихове безбедности променили браву на вратима. Управо тужиља-противтужена својим непримереним понашањем стално угрожава њихову малолетну децу, тако да је се деца плаше. Тужиља-противтужена је поднела тужбу против туженог-противтужиоца ББ ради иселења, а и тужбу ради опозива уговора о доживотном издржавању и наведени поступци су у току. Више пута у току поступка навела је да је “све ово због стана”, да не жели ништа са туженима и да само хоће свој стан. Странке немају комуникацију од момента када је тужиља-противтужена напустила стан јануара 2020. године, осим када је долазила до стана и неколико покушаја да тужени-противтужилац ББ и она разговарају око стана.

Полазећи од наведеног, првостепени суд је одлучио као у изреци примењујући одредбе чланова 10, 197, 198 став 2 тачка 5 Породичног закона. Закључио је да су односи међу странкама трајно поремећени, да међу њима постоји нетрпељивост, међусобно оптуживање, у шта је суд могао да се увери приликом саслушања странака и њиховог суочења, а постојале су расправе, претње и њихово понашање одступа од нормалног опхођења и комуницирања чланова породице, те се квалификује као дрско, злонамерно и безобзирно понашање, односно насиље у породици. Првостепени суд је

посебно имао у виду да странке немају никакав контакт, ни путем телефона, нити друштвених мрежа, да не постоје актуелно угрожавајуће ситуације, али с обзиром да су односи међу странкама трајно поремећени, да није у потпуности искључен безбедоносни ризик међу странкама, одредио је обостране мере заштите од насиља у породици и забранио туженима-противтужиоцима да узнемиравају тужиљу-противтужену и забранио тужиљи-противтуженој да узнемирава тужене-противтужиоце и њихово четворо деце, посебно имајући у виду да су се свађе дешавале у присуству малолетне деце која имају страх од тужиље-противтужене. Непримерено понашање тужиље-противтужене према члановима породице произилази и из доказа које су тужени-противтужиоци доставили, а који се не односе на овде странке, али свакако говоре о личности тужиље-противтужене и њеном односу према члановима породице. Суштина изречених мера огледа се у спречавању понављања насилничног понашања странака, њен крајњи циљ је заштита породице као целине, али и сваког члана појединачно, и како би се странкама и малолетној деци омогућило безбедно и несметано обављање свакодневних животних активности, неспутано страхом у односу на даље поступке и намере друге стране. Приликом одлучивања о мерама заштите од насиља у породици којима ће се на адекватан начин пружити заштита од насиља у породици странкама, првостепени суд је имао у виду да тужиља-противтужена није била уверљива када је навела да јој је дана 12.01.2020. године тужена-противтужиља ВВ претила да ће је убити, да је гурнула, да су је избацили из стана, а како је већ образложено, а посебно је првостепени суд имао у виду да тужба у овом поступку је поднета 30.08.2021. године, дакле годину и осам месеци од напуштања заједнице са туженима-противтужиоцима, па је нејасно зашто би неко ко је избачен из стана и коме је пређено смрћу чекао толико времена да потражи заштиту од насиља у породици. Сама тужиља-противтужена је навела да је мислила да ће се око стана договорити са туженим-противтужиоцем ББ, да је тужба поднета када су јој у Сигурној кући рекли да поднесе тужбу, што све говори у прилог чињеници да тужиља-противтужена није трпела насиље на начин како је то навела. Мере заштите од насиља у породици нису правни инструмент за регулисање спорних имовинских односа, нити је то правом признат ни законом допуштен циљ. Како странке немају никакав контакт, ни путем телефона, нити друштвених мрежа, у међувремену није било нових пријава за насиље нити конфликтног контакта међу странкама, по оцени суда одређивање мере заштите од насиља у породици којом се туженим-противтужиоцима налаже исељење из предметног стана и забрањује прилазак тужиљи-противтуженој и њиховом месту становања на удаљености од 300 метара, која мера заштите која се тужиљи-противтуженој забрањује прилажење месту становања тужених-противтужилаца, није сврсисходно, а одређеном мером заштите од насиља у породици-забраном даљег узнемиравања ће се на адекватан и довољан начин пружити заштита странкама, обезбедити мир, спокојство и безбедност за одређени временски период, живот без страха и даљег насиља. Приликом одлучивања првостепени суд је имао у виду да је у току поступка достављено више налаза и мишљења и изјашњења ГЦСР Одељење Барајево и Палилула, да се Одељење Барајево изјаснило да је целисходно да туженим-противтужиоцима изрекне мере од заштите од насиља у породици које су предложене у тужбеном захтеву, али наведено мишљење дато је на основу једностране процене тужиље-противтужене, те да суд због тога није прихватио. И ГСЦР Одељење Палилула је вршио једнострану опсервацију тужених-противтужилаца, а у изјашњењу је навео да оставља суду на оцену одлуку о целисходности одређивања мера заштите од насиља у породици. Суд је узео у обзир налазе наведених органа старатељства, али је одлуку

донео на основу саслушања странака, њиховог суочења и сагледавања целокупног породичног функционисања. Време трајања мере заштите од насиља у породици суд је одредио на основу члана 198 став 3 Породичног Закона Републике Србије а имајући у виду одлуку донету у ставовима првом и другом изреке пресуде, и да је време трајања мере одређено почев од пресуђења па убудуће и да жалба не одлаже извршење пресуде, у овој фази поступка одбио је предлог за одређивање привремених мера заштите од насиља у породици предложених од стране тужиле-противтужене. Првостепени суд је одбио предлог тужиле-противтужене да се у доказном поступку саслушају сведоци ЗЗ, ИИ, ЈЈ и чланови тима ЦСР Одељења Барајево, као и предлог тужених-противтужилаца за саслушање сведока КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, имајући у виду да је код утврђеног чињеничног стања саслушање сведока сувишно и водило би непотребном пролонгирању поступка. Имајући у виду да се одредбом члана 198 Породичног Закона у ставу другом таксативно набројане мере заштите од насиља у породици, те како истима није предвиђен налог да се преда кључ од стана и омогући несметан улазак у стан, то је првостепени суд овакав захтев одбацио као недозвољен.

Правилно је првостепени суд поступио када је одлучио као у изреци и за своју одлуку дао правилне, детаљне и јасне разлоге које у целости прихвата и другостепени суд и који жалбеним наводима ничим нису доведени у сумњу.

Неосновани су жалбени наводи тужиле-противтужене којима поново указује да је она власник стана, да су тужени бесправни стицаоци, да она остаје на улици, јер се тиме заправо поново потенцира власништво на стану, што није ни од каквог утицаја приликом одлучивања о мерама заштите од насиља у породици. Нису основани ни жалбени наводи тужиле-противтужене којим указује да је првостепени суд требао да саслуша предложене сведоке, с обзиром да је првостепени суд јасно образложио разлоге због којих је сматрао да није потребно саслушавати предложене сведоке. Такође су неосновани жалбени наводи тужиле-противтужене да је првостепени суд неосновано одбио њен захтев да се тужени-противтужиоци иселе из стана јер иселење из стана би представљало неадекватну меру имајући у виду чињенично стање које је утврђено током првостепеног поступка. Нису од утицаја ни жалбени наводи да је првостепени суд одлуку засновао на исказима странака, не прихватајући налаз и мишљење Градског центра за социјални рад, јер како је првостепени суд правилно образложио, мишљења надлежних градских центара дата су на основу исказа странака, без учешћа других странака, а управо је првостепени суд у овој парници саслушао странке, суочио их, и правилно и потпуно утврдио чињенично стање. Није од утицаја ни поновно указивање тужиле-противтужене на понашање тужених-противтужилаца и заправо указивање на како тужила наводи вербално и физичко злостављање од стране тужених-противтужилаца. Наиме, разлози првостепеног суда дати за утврђење чињеница које су биле спорне између странака су јасни и логични, непротивуречни међусобно због чега овај суд нема разлога да сумња у савесност, брижљивост и свеобухватност поступања првостепеног суда приликом оцене доказа. Нису основани ни жалбени наводи тужених-противтужилаца, да са њихове стране није било насиља, јер је првостепени суд такође потпуно и правилно утврдио да су испуњени услови за одређивање мера заштите од насиља у породици на начин како је то и учињено ставом првим изреке ожалбене пресуде, јер је јасно да понашање тужених-противтужилаца, без обзира на разлоге-бојазан за малолетну децу представља вид насиља у породици.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 207 Породичног Закона.

Са изнетих разлога на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како тужиља-противтужена са жалбом није успела, то јој трошкови другостепеног поступка не припадају, због чега је и одлучено као у ставу другом изреке а на основу одредбе члана 165 ЗПП.

Председник већа-судија
Весна Матковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић